

ved Tersløse. Det er jo ganske rigtigt, som det ærede Medlem siger, at Begæringen om dette Tilskud i Fjor blev henviset til Justitsministeren og stærkt anbefalet, og det er ligeledes rigtigt, at jeg selv har været med til at stemme for at henvise Sagen. Sagen er altsaa kommen til Justitsministeriets Overvejelse, men efter Forhandling med Finansministeriet har det vist sig, at man under de nuværende Forhold, hvor saa mange forskellige Opgaver kræve Statens Tilskud, ikke tror sig i Stand til at kunne tage dette ny Spørgsmaal op. Imidlertid staaer det jo det ærede Medlem frit for ved at stille Ændringsforslag her til Finansloven, at søge om han kan trænge igennem med sin Mening, og i saa Fald vil denne Institution jo ogsaa faa sit Tilskud.

Det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup) gjorde ogsaa Bemærkninger til mig, og deriblandt en — det var den, han begyndte med, da han omtalte de justitsministerielle Forhold —, som jeg ikke skal nægte overraskede mig betydeligt. Da jeg nemlig havde siddet her og meget opmærksomt hørt efter Forhandlingerne en Times Tid, sagde det ærede Medlem, at nu vilde han henvende sig til Jusitsministeren, der lige nu var kommen til Stede. Jeg synes dog egentlig ikke, at jeg er saadan en Nipsgenstand, at man ikke kan faa Øje paa mig. Det ærede Medlem ønskede, at Sessionerne skulde afholdes paa et tidligere Tidspunkt. Det er et Spørgsmaal, som jeg paa staaende Fod hverken kan sige Ja eller Nej til; det er et af disse Spørgsmaal, der trænge til grundig og indgaaende Overvejelse; men det er en Selvfølge, at man meget gerne vil søge at gøre Forholdene ved Sessionerne saa bekvemme og tidssvarende for den værnepligtige Befolkning som muligt. Det samme ærede Medlem ankede over, at der mod et bestemt af ham nævnt Blad fra 2 Autoriteters Side, hvoraf den ene sorterede under Justitsministeriet, blev ført en Avertissementskrig, der efter hans Fremstilling synes udelukkende at have personlige Grunde. Jeg vil derom for mit eget Vedkommende sige, at der for mig ingen Tvivl er om, at Meningen med, at Staten og det offentlige i det hele averterer i Bladene, er, at Indholdet af Bekendtgørelserne skal i saa vidt et Omfang som muligt komme til den Befolkning, som man gennem Bekendtgørelserne søger at faa i Tale. Det eneste Hensyn, der bør tages, er derfor Hensynet til de paagældende Blades Udbredelse. Jeg

kan dertil føje, at det allerede længe har været Genstand for Overvejelse inden for Ministeriet at finde en Ordning, hvorved disse Grundsatninger kunne ske Fyldest, og naar dette bliver ordnet, antager jeg, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rejste, dermed vil ordnes af sig selv.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon) var ikke tilfreds med mine Udtalelser angaaende Automobilkørselen; det er en Ting, der kan være forskellige Meninger om ligesom om, hvorvidt Automobileerne vil blive Fremtidens Befordringsmiddel; men allerede i det Udtryk det ærede Medlem brugte, at Automobileerne vare Fremtidens Befordringsmiddel, ligger en klar og tydelig Erkendelse af, at Nutidens ere de ikke, og derfor mener jeg, at det er et naturligt Standpunkt at stille sig paa over for disse — jeg gentager det — ækle, hvæsende Uhyrer, at lade Fremtiden om, hvorvidt den vil aabne alle Landeveje til Automobilisternes fri Raadighed. Jeg tror fremdeles, at den Tanke, jeg gjorde gældende, at man skulde aabne visse Landeveje for dem, navnlig dem, der ikke er alt for stærkt befærdede, er den rigtige. Afset fra Forhandlerne af Automobile, som søge at gøre Propaganda for disse Befordringsmidler — og jeg indrømmer meget gerne, at de skal leve; men det skal for den Sags Skyld Piskefabrikanterne ogsaa, og naar Hestene forsvinde, hvad skal der saa blive af dem — er det sikkert forholdsvis meget faa, der eje og bruge Automobile. Thi Forholdet er det, at i alt Fald i den Form, hvori vi nu kende Automobilene, er det kun de rigestes og meget velhavendes Befordringsmiddel. Ogsaa af denne Grund mener jeg, at man meget vel fra det politiske Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, kan staa ved, at man ønsker saa vidt mulig og saa længe Udviklingen ikke fører andet med sig, at bevare Retten til uhindret og uforstyrret at færdes paa vore Landeveje for dem, der færdes der mest og som ere de fleste. Vi vide jo alle, at saaledes som Automobileerne i alt Fald i deres nuværende Skikkelse ere, optræde de lige over for de gammeldags Befordringsmidler nærmest som en fjendtlig Magt, som noget, der gør vore Landeveje usikre og lidet egnede til Færdsel for dem, der ellers og for den væsentligste Dels Vedkommende i Medfør af Kald og Livsstilling færdes paa Vejene. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, saaledes som han syntes at ville, kan paaberaabe sig demokratiske Grundsatninger til Fordel for de Standpunkter, han